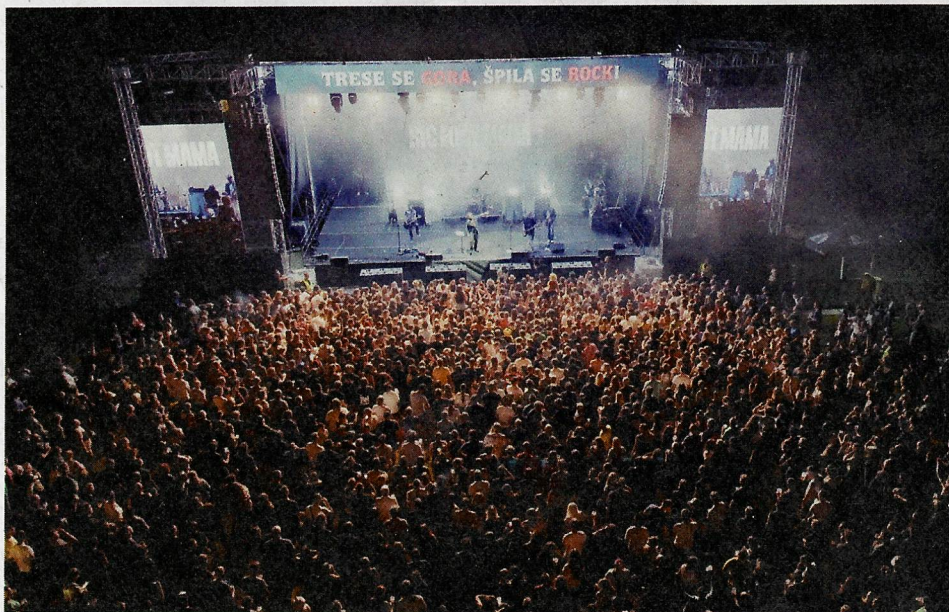

MLADINA 17.4.2026

Gaza ni za otroke

Slovenski Woodstock & Pirandello po slovensko

Gora Rocka

Gora Rocka

Miran Zupanič, 2026

Ocena: ZA

Šentviški Woodstock.

Gora Rocka je festival, ki prebivalce Šentviške planote v občini Tolmin vsako poletje prelevi v ultimativni kolektiv – nekateri postanejo redarji, drugi kaširji, tretji natakarji, četrti piarovci, peti fotografi (ki vse to arhivirajo), šesti eko promotorji, sedmi logisti, osmi čistilci in tako dalje. Toda vsi pridejo. Vsi so tam. Ob posnetkih bendov, ki so tam nastopili (Big Foot Mama, Hamo, Magnifico, Mrfy, Delta Riff, Kokosy, MI2, Društvo mrtvih pesnikov, Orlek, Tabu ipd.), gledamo, kako nastaja festival (ključ je orjaška parcela, ki jim jo je dala v dolgoročni najem legendarna Marta, šentviška avatarica Maxa Yagurja, lastnika parcele, na kateri se je odvrtil Woodstock), in kako nastaja skupnost – kako deluje in kako je organizirana. »Gora Rocka je prostor, na katerem se vsi enkrat na leto srečamo. Kot da tistega leta vmes ni bilo. In smo vsi povezani z vsemi. In se pozdravljamo, četudi se ne poznamo,« pravi domačinka. Ni pa

skrivnost, zakaj lahko na tisti planoti organizirajo tako velik festival: »Ker je toliko prostovoljstva.« Plus: »Male vasi znajo poskrbeti zase – in to imamo še vedno v sebi.« Drugod to ni več samoumevno. »Pri nas pa je to, da smo povezani, še vedno samoumevno.« Ta kombinacija povezanosti, prostovoljstva, solidarnosti in občutka za skupnost – oh, in dobrega menedžiranja, ki ga zagotavlja Jernej Kenda, motoristični avatar Michaela Langa, producenta Woodstocka – dela čudeže, toda ko ti šentviški kraji, vasi in zaselki organizirajo festival, skrbijo zase, saj festival, alternativo gasilskim veselicam, prirejajo iz istega razloga, kot tisti fantje v Ljutomeru prirejajo Grossmannov festival fantastičnega filma – da bi v teh odda-

ljenih, odročnih, osamljenih, pozabljenih krajih lažje preživeli. Da se jim ne bi zmešalo. Nič pa ni pragmatičnejšega od njihovega preživetvenega nagona in nič ni zvitejšega od njihove skromnosti: ne gredo oni na Woodstock, ampak Woodstock priredijo na svojem dvorišču. Bende, ki so jim všeč (in s katerimi bi žurirali), si preprosto pripeljejo domov, tako rekoč v dnevno sobo. Tisto nevidno črto med zvezdo in fenom zabrišejo. In nikomur ne

Ocenjuje:

Marcel Štefančič, jr.

pade niti na kraj pameti, da bi zaradi trušč klical policijo. Vsi se imajo fajn. (CD & art)

Ko pridem ven

Metod Pevec, 2025

Ocena: ZA

Devet oseb išče avtorja.

Veliki italijanski pisatelj in dramatik Luigi Pirandello je pred dobrimi stotimi leti napisal dramo *Šest oseb išče avtorja*, v kateri se v nekem gledališču nenadoma pojavi šest oseb, šest likov, a direktor/režiser potem ne ve, kaj naj z njimi – nikamor ne pašejo. Ni »knjige«, ki bi jih vsebovala. Nimajo zgodbe, nimajo avtorja. A znebiti se jih ne more. Nočejo stran. (Ja, predobro so napisani.) Zaživeti hočejo vsaj za trenutek – v igralcih. Zato sklene, da jim bo dal zgodbo, za začetek pa jih pošlje na vajo za uprizoritev Pirandellove drame *Igra vlog*, v kateri igralci menjajo vloge. *Ko pridem ven* je videti kot reimaginacija Pirandellove klasičke (s pridihom Taviani-Tavianijevega dokuja *Cezar mora umreti*), le da je tu več oseb, več likov, saj jih režiser Metod Pevec in psihiater Vladimir Milošević, psihodramski terapevt, v zavodu za prestajanje kazni Dob ustvarita devet. En jetnik pravi, da se mu je v ječi izpolnila želja, da bi imel veliko družino (tudi Pirandellove osebe so družinà, ata, mama, sin, pastorka ipd.), drugi, da je v kriminalu našel mir, tretji, da so imeli vsi vse, on pa ničesar, zato je hotel imeti vse, četrti, da se mu je uspelo pokesati za zločin in da mu je Bog poslal signal, da mu odpušča, peti, da občuduje tiste, ki se znajdejo (*»Kradi tistim, ki krađejo«*), šesti, da mu gre na bruhanje, ko pomisli, kaj je zagrešil ipd. To so liki, osebe, ki iščejo avtorja, zgodbo, film – nekoga, ki jim bo dal vlogo. In res, Milošević jim da vloge. In zgodbo. No, dramo. Pirandellovsko namreč poskrbi, da s pomočjo psihodrame preigravajo svojo mračno, travmatično, freudovsko preteklost, ki je, kot pravi nekdo izmed njih, *»druga država«* – izgubo kontrole, mamino smrt, očeta, ki se je poročil sedemkrat, brutalen odhod od doma (*»Nikoli ne boš nič«*), kupovanje čevljev za odraslega na otroškem oddelku, *»dobro vilo«*, ponesreči pohojeno gosenco (najboljšo prijateljico), mladostne napake, pismo očetu, soočenje z družino žrtve zločina (*»Imeli bi me za drek«*), srečanje s hčerko, pri čemer lik, ki svoje hčerke ni videl že osem let,